

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: V. D. N., nar.,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,

zastoupen advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou,
sídlem Klimentská 36, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2018, č. j. OAM-705/ZA-ZA11-HA08-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, se přiznává odměna v částce 6 800,- Kč, která jí bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2018, č. j. OAM-705/ZA-ZA11-HA08-2017, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Nepřipustnost byla shledána v neuvedení nových skutečností ze strany žalobce, jež by byly relevantní z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti s přihlédnutím k § 2 odst. 4 správního řádu, porušení § 25 zákona o azylu, neboť zde nebyly důvody pro zastavení řízení, porušení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť se žalobce domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalobce namítá dále porušení § 14a zákona o azylu, protože by mu v případě návratu mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy a porušení § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu, to nemělo být aplikováno, neboť žalobce uvedl nové skutečnosti. Žalobce uvedl, že má v ČR nemocnou dceru a těhotnou družku, tato situace proto vyžaduje jeho přítomnost.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě po rekapitulaci dosavadního řízení uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že byl žalobce již dříve účastníkem řízení o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný následně došel k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly být azylově relevantní. Žalovaný je názoru, že během řízení nebyly porušeny žádné právní předpisy a žalobce nebyl žádným způsobem zkrácen na svých právech.
4. V doplnění žaloby žalobce namítá porušení § 3 správního řádu. Taktéž namítá porušení § 25 zákona o azylu s tím, že žalovaný měl posuzovat individuální důvody žalobce na podkladě aktuálních informací o zemi původu. Žalovaný se žádostí zabýval pouze v obecné rovině, aniž by zjišťoval, zda vážné onemocnění dcery a očekávané narození dítěte společně s problémy, které by žalobce měl v zemi původu, neodůvodňují posouzení žádosti ve vztahu ke všem formám mezinárodní ochrany, zejména té doplňkové. Žalovaný byl rovněž povinen si opatřit nové aktuální podklady ohledně situace v zemi původu žalobce a ověřit, že ve Vietnamu nenastala zásadní změna, která by nově odůvodňovala udělení mezinárodní ochrany.
5. Podle žalobce měl žalovaný žádost meritorně projednat a zkoumat nové skutečnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 23. 9. 2009 č.j. 1 Azs 43/2009-66) podle žalobce plyne, že novou skutečností ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu je výrazné zhoršení zdravotního stavu žadatele, byť související s nemocí již posuzovanou v předchozí žádosti. Z toho žalobce dovozuje, že je-li relevantní nová skutečnost zhoršení zdravotního stavu, je nutné za ni považovat i nové onemocnění, které dříve nebylo známo, a to i tehdy, pokud nejde přímo o žadatele, ale o jeho potomka. Žalobce doložil nepříznivý zdravotní stav dcery lékařskými zprávami. Žalovaný pochybil, že se těmito skutečnostmi dostatečně nezabýval.
6. Žalovaný k tomu uvedl, že nadále zastává názor, že žalobce neuvedl žádnou novou relevantní skutečnost a ani správní orgán ve vztahu k aktuální situaci v zemi původu žalobce takovou skutečnost nezjistil.

7. Z obsahu spisového materiálu, vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
8. Žalobce podal dne 24. 8. 2017 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany vidí žalobce ve skutečnosti, že ve Vietnamu nemá žádné zázemí. V ČR má naopak dceru a družku, je zde téměř 10 let, dcera v roce 2016 závažně onemocněla, a proto je potřebná přítomnost žalobce. Žalobce během řízení doložil též lékařskou zprávu, ze které plyne, že jeho družka je těhotná.
9. Dále bylo zjištěno, že žalobce podal dne 5. 10. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že žádá z rodinných důvodů, aby mohl v ČR žít se svou partnerkou a dcerou, ve Vietnamu nemá zázemí. Žalobci rozhodnutím ze dne 9. 12. 2015, č. j. OAM-851/ZA-ZA05-HA08-2015 žalovaný mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Žalobce proti tomu brojil žalobou, která však byla zdejším soudem zamítnuta rozhodnutím č.j. 1 Az 2/2016-19 ze dne 30. 3. 2016. Následně byla ve věci podána kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 20. 7. 2016 č.j. 3 Azs 85/2016-21 odmítl pro nepřijatelnost.
10. V původní žádosti uvedl žalobce totožné důvody jako v žádosti nyní přezkoumávané s tím, že novou skutečností mělo být onemocnění dcery a během řízení zjištěné těhotenství partnerky. Dále doplnil, že má v zemi původu dluh u soukromé osoby z roku 2008.
11. Dne 16. 2. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu pro nepřipustnost žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Uvedl, že žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl nové skutečnosti, které by mohly odůvodnit opětovné posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tvrzenému dluhu žalovaný konstatoval, že tento dluh musel být žalobci znám již v době jeho první žádosti a jako relevantní důvod jej neshledal. Jako nové skutečnosti dle zákona o azylu nevyhodnotil žalovaný ani tvrzení o graviditě přítelkyně žalobce a onemocnění dcery. Podle žalovaného z doložených lékařských zpráv neplyne, že zdravotní stav dcery byl natolik špatný, že by představoval bezprostřední ohrožení jejího života. Žalovaný uvedl, že žalobcem uvedené nové skutečnosti se vůbec netýkají situace v zemi původu, z žádných skutečností pak neplyne, že by žalobce měl mít ve vlasti jakékoli problémy, že by mohl být pronásledován.
12. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť rozhodoval dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, čímž byl jeho souhlas presumován.
14. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
15. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1“*

16. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu: „*Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*“
17. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu: „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“
18. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu: „*Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*“
19. K obecným námitkám žalobce ohledně postupu žalovaného soud konstatuje, že jeho postup shledal v souladu se zákonem. Taktéž nenalezl deficit v žalobou napadeném rozhodnutí samotném. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě své závěry odůvodnil. Nedošlo proto k porušení § 3 ani § 2 odst. 4 správního řádu.
20. Soud neshledal ani porušení jednotlivých ustanovení zákona o azylu. Jelikož žádné skutečnosti nebyly posouzeny jako nové ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu a nebyla zjištěna ani skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že by žalobci v případě návratu do vlasti mohlo hrozit pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo vážná újma dle § 14a zákona o azylu, byla aplikace § 10a odst. 1 písm. e) v dané věci správná a byly dány důvody pro zastavení řízení dle § 25 písm. i) zákona o azylu.
21. Žaloba je postavena na tom, že žalovaný dostatečně nezohlednil nové skutečnosti uvedené žalobcem, konkrétně onemocnění dcery a očekávání narození druhého dítěte, kdy žalovaný měl zároveň pochybit tím, že případ žalobce dostatečně neindividualizoval a posoudil jej jen obecně bez vztahu k informacím o stavu v zemi původu zjištěném z podkladů.
22. Soud úvodem konstatuje, že podmínkou přijatelnosti opakované žádosti je, že se objeví takové nové skutečnosti, které tuto přijatelnost dostatečně odůvodní. Zákon o azylu uvádí v § 11a odst. 1 dvě podmínky, které musí být splněny, aby mohla být daná skutečnost posouzena jako nová a mohla tak odůvodnit opětovný meritorní přezkum žádosti. Musí se jednat o takovou skutečnost, která bez zavinění žadatele nebyla zkoumána v řízení o předchozí žádosti, a zároveň o takovou skutečnost, na jejímž základě je možné se domnívat, že by žadatel mohl být ve vlasti pronásledován nebo že by mu mohla hrozit vážná újma, např. i ve smyslu humanitárním. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Je přitom na žalobci, aby takovou skutečnost uvedl.*“

23. K námitce, že žalovaný byl povinen si opatřit pro posouzení situace ve Vietnamu dostatečné podklady, soud uvádí, že této povinnosti žalovaný dostál. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval aktuální situací v zemi původu žalobce, přičemž vycházel z podkladů uvedených na straně dvě napadeného rozhodnutí. Zjištěné informace vyhodnotil zcela v souladu s opatřenými podklady. Žalovaný v odůvodnění rovněž odkázal na původní rozhodnutí, kde se bezpečnostní situací též zabýval. Soud konstatuje, že žalobce neuvedl nic ohledně možných změn ve Vietnamu, neboť svou žádost odůvodňoval výhradně osobními důvody. Žalovaný proto adekvátně tomu provedl přezkum bezpečnostní situace v obecné rovině se závěrem, že ve Vietnamu nedošlo k takové podstatné změně okolností, která by mohla odůvodnit opětovný meritorní přezkum žádosti. S tímto závěrem se soud plně ztotožňuje.
24. Námitku žalobce, že žalobce uvedl skutečnost, která by mohla být relevantní z hlediska doplňkové ochrany, soud důvodnou neshledal. Pokud byla žádost posouzena jako nepřipustná, nebylo ani na místě zkoumat, jsou-li zde důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce v předchozí žádosti vyloučil možnost svého návratu z důvodu, že v ČR má partnerku a dceru, se kterými by chtěl i nadále v ČR žít. Žádná z těchto skutečností nebyla shledána jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany.
25. Změna situace žalobce oproti původnímu řízení spočívá v tom, že dcera žalobce prodělala onemocnění, což žalobce doložil lékařskými zprávami, a dále ve skutečnosti, že jeho partnerka je znovu těhotná. Zhoršení zdravotního stavu dcery a těhotenství přítelkyně v předchozím řízení nemohly být známy, neboť zde nebyly, soud se však ztotožňuje se závěrem žalovaného, že není naplněna druhá podmínka předpokládaná zákonem o azylu, neboť žádná z těchto skutečností nenasvědčuje tomu, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit pronásledování či nebezpečí vážné újmy. Nejedná se proto o nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu a žalovaný postupoval správně, pokud žádost vyhodnotil jako nepřipustnou a řízení zastavil. V případě dluhu žalobce se pak nemůže o novou skutečnost již proto, že sám uvedl, že jej má již od roku 2008 a musel tedy o něm již vědět v době, kdy probíhalo řízení o jeho první žádosti.
26. Podle žalobce bylo na žalovaném, aby se zabýval tvrzeními žalobce ohledně zdravotního stavu jeho dcery a sám aktivně zjišťoval potřebné skutečnosti. Takový závěr je však třeba odmítnout, neboť je to naopak žalobce, kdo měl povinnost takové skutečnosti uvést. A také je při seznámení s podklady dne 1. 12. 2017 uvedl předložením zdravotní dokumentace. Soud připomíná, že v případech opakovaných žádostí leží na žalobci větší břemeno tvrzení, kdy je to především on, kdo by měl uvést, v čem shledává změny a jaké obavy v souvislosti s návratem do vlasti má. Požadavek, aby žalovaný kontaktoval lékařku dcery, není důvodný vzhledem k obsahu lékařských zpráv i se zřetelem na výše uvedenou povinnost tvrzení žadatele. Žalobce předložil zprávy o hospitalizaci dcery, které se z části překrývají s dobou předchozího správního řízení, tudíž zdravotní stav dcery není o zcela novou okolností.
27. K námitce, že se žalovaný měl zabývat tím, zda je vycestování žalobce možné s ohledem na onemocnění dcery a měl rovněž zkoumat, zda bude dceři ve Vietnamu zajištěna adekvátní lékařská péče, soud uvádí, že žalovaný z lékařských zpráv zjistil, že stav dcery je stabilizovaný. Bylo na žalobci, aby tvrdil a především doložil opak. Žalovaný vyšel ze zpráv doložených žalobcem, dle kterých byla dcera žalobce hospitalizována pro bronchopneumonii s obstrukční složkou ve dnech 14. 2. 2013 – 25. 2. 2013; 19. 3. 2016 – 20. 3. 2016, 30. 3. 2016 – 8. 4. 2016, 10. 4. 2016 – 9. 5. 2016. Ze zprávy o ambulantním

vyšetření dítěte ze dne 16. 5. 2016 vyplývá, že dcera žalobce byla propuštěna v klinicky dobrém a stabilizovaném stavu. Z informace lékařky ze dne 27. 9. 2017 plyne, že dcera žalobce prodělala zápal plic a je trvale v péči alergologie. Nelze přehlédnout, že poslední hospitalizace dcery proběhla v roce 2016 a lékařská zpráva ze dne 27.9.2017 hovoří o stabilizaci zdravotního stavu dcery. Z listin předložených žalobcem (resp. absenci předložení listin o další hospitalizaci dcery z důvodů progresu zápalu plic ve správním nebo soudním řízení) je tak patrné, že zdravotní stav dcery je stabilizovaný a není tak v ohrožení života nebo těžké újmy na zdraví.

28. Vycestování žalobce nepochybně je zásahem do jeho rodinného života a bude mít vliv i na život dcery, avšak žalobce neprokázal, že by její onemocnění bylo takového charakteru, že vycestováním byla dcera vážněji ohrožena, pokud by byla nucena vycestovat s ním, zdravotní stav dcery není v žádném případě bezprostředním ohrožením života, nic nenasvědčuje tomu, že by zdravotnický systém ve Vietnamu nedokázal dceři zajistit základní lékařskou péči. Vietnam není rozvojová země a pouze případný nižší standart zdravotnické péče není azylově relevantním důvodem. Jakkoli dcera žalobkyně prodělala opakovaně těžký zápal plic, v době rozhodování žalovaného ani soudu nebylo prokázáno, že by se zdravotní stav opět zhoršil a vedl k hospitalizaci či zásadní medikaci. Jakkoli v souvislosti se současnou pandemií COVID – 19 lze vnímat onemocnění zápalu plic jako závažné, stále je nelze zařadit mezi azylově relevantní (např. i ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu) bez ohledu k zemi původu, resp. jejího stavu zdravotnictví. Tím méně je možné hovořit o hrozbě vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Proto onemocnění dcery nepředstavuje novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Není případný odkaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Azs 43/2009-66 ze dne 23. 9. 2009, který se odlišuje od případu žalobce, neboť zdravotní stav jeho dcery se zlepšil, nikoli zhoršil a nedosahuje takové intenzity života přímo ohrožujících zdravotních obtíží jako ve výše uvedené věci. Soud podotýká, že ani tvrzené těhotenství partnerky nebylo skutečností ve smyslu § 11 a odst. 1 zákona o azylu, neboť nemá vazbu na stav v zemi původu žalobce. Zároveň se jedná o dočasnou okolnost výhradně na straně žadatele, proto není způsobila založit azylově relevantní důvod. Ostatně pokud by gravidita žadatele nebo členů jeho rodiny byla bez dalšího azylově relevantním důvodem, byl by zcela popřen účel institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, a tím i rozvrácena pobyťová politika národních států.
29. Soud ve věci žalobce neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval udělení ochrany z humanitárního důvodu, jak předpokládá § 14 zákona o azylu. Nejsou naplněny ani podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Rodinný příslušník žalobce, který by požíval doplňkové ochrany, tu není, a proto ani § 14b zákona o azylu nelze použít.
30. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento

upravuje. “Je-li tedy cílem žalobce legalizovat svůj pobyt v ČR, je třeba, aby postupoval dle předpisů cizineckého práva.

31. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.
33. Ustanovené zástupkyni soud přiznal odměnu ve výši 6 800 Kč, která se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. (dále jen advokátní tarif) a sepisu podání (doplnění žaloby) ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, přičemž tarifní hodnota úkonu dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50.000,- Kč a odměna za jeden úkon právní pomoci tak činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3.100,- Kč, paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. 4. 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce